Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

16. rujna 2013.*

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja prema Iranu s ciljem sprječavanja širenja nuklearnog oružja – Zamrzavanje financijskih sredstava – Obveza obrazlaganja – Pogreška u ocjeni“

U predmetu T-489/10,

Islamic Republic of Iran Shipping Lines, sa sjedištem u Teheranu (Iran), i 17 drugih tužitelja čiji se nazivi nalaze u prilogu, koje zastupaju F. Randolph, *QC*, M. Lester, *barrister*, i M. Taher, *solicitor*,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju M. Bishop i R. Liudvinavičiūtė-Cordeiro, u svojstvu agenata,

tuženik,

koje podupiru

Europska komisija, koju zastupaju M. Konstantinidis i T. Scharf, u svojstvu agenata,

i

Francuska Republika, koju zastupaju G. de Bergues i É. Ranaivoson, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

o zahtjevu za djelomično poništenje Odluke Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.), Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 423/2007 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 195, str. 25.), Odluke Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 281, str. 81.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.), Uredbe Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 423/2007 (SL L 281, str. 1.) i Uredbe Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EU) br. 961/2010 (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4., str. 194.),

* Jezik postupka: engleski

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: I. Pelikánová (izvjestitelj), predsjednik, K. Jürimäe i M. van der Woude, suci,

tajnik: N. Rosner, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 23. travnja 2013.,

donosi sljedeću

Presudu

Činjenična osnova spora

1 Ovaj predmet spada u okvir mjera ograničavanja uvedenih radi stvaranja pritiska na Islamsku Republiku Iran kako bi prestala s nuklearnim aktivnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja i s razvojem sustava za ispaljivanje nuklearnog oružja (u daljnjem tekstu: širenje nuklearnog oružja).

2 Dana 26. srpnja 2010. tužitelji, Islamic Republic of Iran Shipping Lines (u daljnjem tekstu: IRISL) kao i 17 drugih tužitelja čiji se nazivi nalaze u prilogu, uvršteni su na popis subjekata uključenih u širenje nuklearnog oružja koji su navedeni u Prilogu II. Odluci Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.).

3 Posljedično, tužitelji su uvršteni na popis u Prilogu V. Uredbi (EZ) br. 423/2007 od 19. travnja 2007. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 103, str. 1.), Provedbenom uredbom Vijeća (EU) br. 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 423/2007 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 195, str. 25.). To je imalo za posljedicu zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora tužiteljâ.

4 U Odluci 2010/413 Vijeće Europske unije usvojilo je sljedeće razloge u pogledu IRISL-a:

„Društvo IRISL sudjelovalo je u otpremi tereta povezanog s vojskom, uključujući i zabranjeni teret iz Irana. Takva tri incidenta činila su jasna kršenja o kojima je Odbor za sankcije Vijeća sigurnosti [Ujedinjenih naroda] bio izviješten. Zbog povezanosti društva IRISL sa širenjem oružja Vijeće sigurnosti [Ujedinjenih naroda] pozvalo je države članice da izvrše preglede plovila društva IRISL, pod uvjetom da postoji utemeljena sumnja da ta plovila prevoze zabranjenu robu navedenu u rezolucijama Vijeća sigurnosti [Ujedinjenih naroda] br. 1803 i 1929.“

5 Pored toga, u obrazloženju Odluke 2010/413 o IRISL Marine Services and Engineering Co., Vijeće je navelo da je „društvo IRISL posredovalo u višestrukom kršenju odredaba Rezolucije Vijeća sigurnosti [Ujedinjenih naroda] br. 1747.“

6 Drugi tužitelji navedeni su u Odluci 2010/413 u biti kao društva u vlasništvu ili pod kontrolom IRISL-a ili koji rade za njegov račun. Khazar Shipping Lines je, među ostalim, opisan kao društvo koje „posreduje u pošiljkama u koje su uključeni subjekti navedeni na popisima [Ujedinjenih naroda] i [Sjedinjenih Država], poput banke Bank Melli, prijevozom tereta povezanog sa širenjem oružja iz država kao što su Rusija i Kazakstan u Iran.“

7 Razlozi navedeni u Provedbenoj uredbi br. 668/2010 u pogledu tužiteljâ u biti su isti kao i oni navedeni u Odluci 2010/413.

8 Dopisom od 25. kolovoza 2010. tužitelji su pozvali Vijeće da im dostavi dokumente i dokaze na kojima se temeljilo njihovo uvrštavanje na popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 i popis u Prilogu V. Uredbi br. 423/2007.

9 Dopisom od 13. rujna 2010. Vijeće je odgovorilo da su navodi protiv IRISL-a opisani u godišnjem izvješću za 2009. godinu Odbora za sankcije Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda (u daljnjem tekstu: Vijeće sigurnosti), čiji je primjerak i priložilo.

10 Dopisom od 14. rujna 2010. tužitelji su zatražili opširnija objašnjenja i dokaze na kojima je Vijeće temeljilo odluku. Vijeće je odgovorilo dopisom od 20. rujna 2010., koje je popratilo dvama prijedlozima za donošenje mjera ograničavanja za IRISL i Khazar Shipping Lines, koje su podnijele države članice.

11 Uvrštenje tužiteljâ u Prilog II. Odluci 2010/413 zadržano je Odlukom Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 281, str. 81.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.). Obrazloženje u pogledu tužiteljâ identično je kao i ono u Odluci 2010/413.

12 Uredba br. 423/2007 stavljena je izvan snage Uredbom Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o donošenju mjera ograničavanja protiv Irana (SL L 281, str. 1.) pa je Vijeće navelo tužitelje u Prilogu VIII. toj uredbi. Posljedično, financijska sredstva i gospodarski izvori tužiteljâ zamrznuti su na temelju članka 16. stavka 2. navedene uredbe. Obrazloženje u pogledu tužiteljâ u biti je isto i kao ono u Odluci 2010/413.

13 Uredba br. 961/2010 stavljena je izvan snage Uredbom Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4., str. 194.) pa je Vijeće navelo tužitelje u Prilogu IX. toj uredbi. Obrazloženje u pogledu tužitelja u biti je isto kao i ono u Odluci 2010/413. Posljedično, financijska sredstva i gospodarski izvori tužiteljâ zamrznuti su na temelju članka 23. stavka 2. navedene uredbe.

Postupak i tužbeni zahtjevi stranaka

14 Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 8. listopada 2010. tužitelji i Cisco Shipping Co. Ltd te IRISL Multimodal Transport Co. podnijeli su ovu tužbu.

15 Dopisom od 24. studenoga 2010. Cisco Shipping i IRISL Multimodal Transport povukli su svoju tužbu. Rješenjem Općeg suda (četvrto vijeće) od 8. prosinca 2010. brisani su iz upisnika kao tužitelji u ovom postupku i naloženo im je snošenje vlastitih troškova.

16 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 21. prosinca 2010. tužitelji su prilagodili svoje točke tužbenog zahtjeva nastavno na donošenje Odluke 2010/644 i Uredbe br. 961/2010 25. listopada 2010.

17 Aktima podnesenim tajništvu Općeg suda 14. i 22. ožujka 2011. Europska komisija i Francuska Republika zatražile su intervenciju u ovom postupku na strani Vijeća. Rješenjem od 10. svibnja 2011. predsjednik četvrtog vijeća Općeg suda dopustio je njihovu intervenciju.

18 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 30. travnja 2012. tužitelji su prilagodili svoje točke tužbenog zahtjeva nastavno na donošenje Uredbe br. 267/2012 23. ožujka 2012.

19 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja Opći sud (četvrto vijeće) je odlučio pokrenuti usmeni postupak i, u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 64. Poslovnika Općeg suda, postavio pitanja tužiteljima i Vijeću pozivajući ih da na njih odgovore tijekom rasprave.

20 Stranke su saslušane u svojim izlaganjima i odgovorima na pisana i usmena pitanja koja je postavio Opći sud tijekom rasprave 23. travnja 2013.

21 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

— poništi Odluku 2010/413, Provedbenu uredbu br. 668/2010, Odluku 2010/644, Uredbu br. 961/2010 i Uredbu br. 267/2012, u dijelu u kojem se one na njih odnose;

— naloži Vijeću snošenje troškova.

22 Vijeće, uz potporu Komisije, od Općeg suda zahtijeva da:

— odbije tužbu;

— naloži tužiteljima snošenje troškova.

23 Francuska Republika od Općeg suda zahtijeva da odbije tužbu.

O pravu

O meritumu

24 Tužitelji iznose pet tužbenih razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi njihovih prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu. Drugi tužbeni razlog temelji se na povredi obveze obrazlaganja. Treći tužbeni razlog temelji se na povredi načela proporcionalnosti, njihova prava vlasništva i prava na obavljanje gospodarske aktivnosti. Četvrti tužbeni razlog temelji se na pogrešci u ocjeni u pogledu donošenja mjera ograničavanja koje se na njih odnose. Peti tužbeni razlog temelji se na nezakonitosti članka 16. stavka 2. Uredbe br. 961/2010 i članka 23. stavka 2. Uredbe br. 267/2012 u mjeri u kojoj te odredbe predviđaju zabranu utovara i istovara tereta.

25 Opći sud smatra prikladnim najprije ispitati drugi tužbeni razlog u dijelu u kojem se odnosi na obrazloženje u pogledu IRISL-a, a zatim četvrti tužbeni razlog.

O drugom tužbenom razlogu, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja, u dijelu u kojem se odnosi na obrazloženje u pogledu IRISL-a

26 Prema tužiteljima, Vijeće je povrijedilo obvezu obrazlaganja u dva pogleda. S jedne strane, izneseni razlozi u pobijanim aktima protiv IRISL-a bili su nedovoljni jer nisu pokazali, na jasan i nedvosmislen način, zašto Vijeće smatra da je IRISL ispunio kriterije za donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja protiv njega, usprkos argumentima koje su iznijeli tužitelji. Vijeće se posebice ograničilo na ponovno iznošenje navoda Vijeća sigurnosti. S druge strane, tužiteljima nije dostavljeno nikakvo obrazloženje u odnosu na IRISL prije donošenja mjera ograničavanja koje se na njih odnose.

27 Vijeće, koje podržavaju intervenijenti, osporava osnovanost argumenata tužiteljâ.

28 Prema sudskoj praksi, obveza obrazlaganja akta koji je na štetu adresata, kako je predviđena u članku 296. drugom podstavku UFEU-a i, u konkretnom slučaju osobito članku 24. stavku 3. Odluke 2010/413, članku 15. stavku 3. Uredbe br. 423/2007, članku 36. stavku 3. Uredbe br. 961/2010 i članku 46. stavku 3. Uredbe br. 267/2012, ima za cilj, s jedne strane, zainteresiranoj strani pružiti dovoljnu naznaku za to je li akt osnovan ili možda sadrži nedostatke koji omogućuju pobijanje njegove valjanosti pred sudom Europske unije i, s druge strane, omogućiti tom sudu provedbu nadzora nad zakonitošću tog akta. Tako propisana obveza obrazlaganja predstavlja bitno načelo prava

Unije koje se ne može ograničiti, osim zbog osobito važnog razloga. Prema tome, obrazloženje se mora, u načelu, dostaviti zainteresiranoj strani u istom trenutku kao i akt koji je na njenu štetu, pri čemu izostanak obrazloženja ne može popraviti činjenica da je zainteresirana strana saznala razloge za akt tijekom postupka pred sudom Unije (vidjeti u tom smislu presudu Općeg suda od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran protiv Vijeća, T-390/08, Zb., str. II-3967., točka 80., i citirana sudska praksa).

29 Prema tome, osim ako se osobito važan razlog koji se tiče sigurnosti Unije ili njezinih država članica ili održavanja njihovih međunarodnih odnosa ne protivi dostavi određenih elemenata, Vijeće ima obvezu obavijestiti subjekta koji je adresat mjera ograničavanja o specifičnim i konkretnim razlozima zbog kojih smatra da se one trebaju donijeti. Stoga treba također navesti činjenične i pravne elemente o kojima ovisi pravna opravdanost dotičnih mjera i razmatranja na temelju kojih ih je donijela (vidjeti u tom smislu presudu Bank Melli Iran protiv Vijeća, točka 28. gore, točka 81. i navedena sudska praksa).

30 Pored toga, obrazloženje treba biti prilagođeno prirodi dotičnog akta i kontekstu u kojem je on donesen. Kod zahtjeva za obrazlaganje trebaju se uzeti u obzir okolnosti konkretnog slučaja, posebno sadržaj akta, priroda navedenih razloga i interes koji adresati i druge osobe na koje se akt izravno i pojedinačno odnosi mogu imati za dobivanje objašnjenja. U obrazloženju nije obvezno navesti sve postojeće činjenične i pravne elemente jer se dostatnost obrazloženja treba ocijeniti ne samo iz njegovog izričaja, nego i iz njegovog konteksta i svih pravnih pravila koja uređuju to područje. Konkretnije, akt koji je na štetu adresata dovoljno je obrazložen ako je donesen u okolnostima koje su poznate zainteresiranoj strani, što joj omogućuje razumijevanje opsega mjere donesene u odnosu na nju (vidjeti presudu Bank Melli Iran protiv Vijeća, točka 28. gore, točka 82. i navedena sudska praksa).

31 Kao prvo, u pogledu izostanka dostave obrazloženja prije donošenja pobijanih akata, dovoljno je podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi Vijeće nije obvezno osobi ili subjektu na koji se to odnosi prethodno priopćiti razloge na kojima ta institucija namjerava temeljiti prvo uvrštenje njegovog imena na popis osoba i subjekata čija se financijska sredstva zamrzavaju. Naime, takva mjera, kako ne bi bila ugrožena njezina učinkovitost, treba po samoj svojoj naravi moći imati učinak iznenađenja i primjenjivati se odmah. U takvom slučaju dovoljno je, u načelu, da institucija priopći razloge dotičnoj osobi ili subjektu i osigura pravo na njihovo saslušanje istovremeno ili odmah nakon donošenja odluke (presuda Suda od 21. prosinca 2011., Francuska protiv Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, još neobjavljena u Zborniku, točka 61.).

32 Kao drugo, u pogledu navodne nedostatnosti obrazloženja, najprije treba naglasiti da se prema Vijeću i Komisiji mjere ograničavanja prema IRISL-u mogu temeljiti na dvjema neovisnim pravnim osnovama. S jedne strane, prema njihovom mišljenju, navedene činjenice protiv IRISL-a pokazuju da je on pružao potporu širenju nuklearnog oružja u smislu članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413, članka 7. stavka 2. Uredbe br. 423/2007, članka 16. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 961/2010 i članka 23. stavka 2. točke (a) Uredbe 267/2012 (u daljnjem tekstu: prvi kriterij). S druge strane, iz tih istih okolnosti proizlazilo je da je IRISL pomagao osobi, subjektu ili organizmu koji se nalaze na popisu da krši odredbe Odluke 2010/413, Uredbe br. 961/2010, Uredbe br. 267/2012 i primjenjivih rezolucija Vijeća sigurnosti, u smislu članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413, članka 16. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 961/2010 i članka 23. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 267/2012 (u daljnjem tekstu: drugi kriterij).

33 Stoga je potrebno provjeriti je li Vijeće dovoljno pravno obrazložilo primjenu svakog od ta dva alternativna kriterija za IRISL. U tom kontekstu treba uzeti u obzir, osim obrazloženja pobijanih akata, i godišnje izvješće Odbora za sankcije Vijeća sigurnosti za 2009. godinu, priopćeno tužiteljima 13. rujna 2010., i prijedlog donošenja mjera ograničavanja prema IRISL-u, koji je Vijeće priopćilo tužiteljima dopisom od 20. rujna 2010. Ti elementi bili su naime priopćeni prije podnošenja tužbe.

34 U pogledu prvog kriterija, obrazloženje pobijanih akata, navedenih gore u točki 4., odnosi se, s jedne strane, na tri incidenta u kojima je IRISL bio uključen u prijevoz vojnog materijala podrijetlom iz Irana, što je Vijeće kvalificiralo kao „aktivnosti koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja“ i, s druge strane, na stajalište Vijeća sigurnosti u pogledu IRISL-a.

35 Godišnje izvješće Odbora za sankcije Vijeća sigurnosti za 2009. godinu pruža dodatne detalje o tim trima incidentima time što precizira da su tijela zaplijenila zabranjeni teret i time što navodi dotične brodove.

36 Uzeti zajedno, ti elementi su dostatni da bi tužitelji mogli razumjeti da je Vijeće temeljilo svoju odluku o tome da je IRISL pružao potporu širenju nuklearnog oružja, s jedne strane, na trima incidentima u kojima je IRISL bio umiješan u prijevoz zabranjenog tereta i, s druge strane, na činjenici da je Vijeće sigurnosti procijenilo nužnim zatražiti od država u određenim okolnostima inspekciju brodova IRISL-a. Nadalje, tri incidenta opisana su s dovoljnim stupnjem preciznosti, što je potvrdila i činjenica da su okolnosti u vezi s njima tužitelji detaljno razmotrili, kako u svojim očitovanjima podnesenim Vijeću tako i u svojim pisanim očitovanjima pred Općim sudom.

37 U tom kontekstu, treba također odbaciti argument tužiteljâ prema kojem se Vijeće ograničilo, pogrešno, na ponavljanje razloga koje je navelo Vijeće sigurnosti. Naime, ništa ne priječi Vijeću da prisvoji obrazloženje drugih tijela ili institucija, u mjeri u kojoj je ono dovoljno precizno.

38 S druge strane, primjena drugog kriterija na IRISL nije dovoljno pravno obrazložena. Naime, s jedne strane, obrazloženje navedeno gore u točki 4. ne odnosi se na činjenicu da su postupci zbog kojih se prigovara IRISL-u povezani s namjerom izbjegavanja učinka mjera ograničavanja prema trećoj osobi. S druge strane, ako se obrazloženje navedeno gore u točki 5. odnosi na činjenicu da je IRISL posredovao u ponovljenim povredama odredaba Rezolucije 1747 (2007) Vijeća sigurnosti, ono ne precizira ni prirodu navodnih povreda niti njihove datume, kao ni uključene subjekte ili robu. Posljedično, pod pretpostavkom da se ono i može uzeti u razmatranje iako nije izričito navedeno u pogledu IRISL-a, ipak je previše neodređeno.

39 U tim okolnostima treba odbaciti drugi tužbeni razlog u mjeri u kojoj se odnosi na primjenu prvog kriterija na IRISL i prihvatiti ga u mjeri u kojoj se odnosi na primjenu drugog kriterija na IRISL. S obzirom na to da su dva gore navedena kriterija alternativna, svojstvo nedostatnosti obrazloženja za drugi kriterij ne opravdava poništenje pobijanih akata u mjeri u kojoj se odnose na IRISL. Međutim, s obzirom na ono što je zaključeno gore u točki 38., drugi kriterij neće se moći uzeti u razmatranje pri ispitivanju ostalih tužbenih razloga tužiteljâ.

O četvrtom pravnom navodu, koji se temelji na pogrešnoj ocjeni u odnosu na donošenje mjera ograničavanja prema tužiteljima

40 Tužitelji tvrde da je Vijeće učinilo pogrešku u ocjeni kad je smatralo da oni trebaju biti obuhvaćeni mjerama ograničavanja, jer je svoju odluku temeljilo jedino na presumpcijama, jer nije utvrdilo elemente koji omogućuju zaključak da su tužitelji bili uključeni u širenje nuklearnog oružja i jer nije razmotrilo njihove argumente.

41 Vijeće, koje podržavaju Komisija i Francuska Republika, osporava osnovanost argumenata tužiteljâ.

42 Prema ustaljenoj sudskoj praksi sudski nadzor nad zakonitošću akta kojim se donose mjere ograničavanja prema nekom subjektu obuhvaća ocjenu činjenica i okolnosti navedenih kao njihovo opravdanje, kao i provjeru dokaza i informacija na kojima se temelji ta ocjena. U slučaju osporavanja, na Vijeću je da pruži te elemente s ciljem njihove provjere od strane suda Unije (vidjeti u tom smislu presudu Bank Melli Iran protiv Vijeća, točka 28. gore, točke 37. i 107.).

43 Stoga u konkretnom slučaju treba provjeriti je li Vijeće pravno valjano zaključilo da tužitelji trebaju biti obuhvaćeni mjerama ograničavanja zbog, s jedne strane, okolnosti da su IRISL i Khazar Shipping Lines bili uključeni u širenje nuklearnog oružja i, s druge strane, okolnosti da su ostali tužitelji, osim IRISL-a, bili u njegovom vlasništvu ili pod njegovom kontrolom ili djelovali za njegov račun.

– O uključenosti IRISL-a u širenje nuklearnog oružja

44 Tužitelji osporavaju da okolnosti navedene protiv IRISL-a opravdavaju donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja u odnosu na nj. Posebno naglašavaju da se tri incidenta u kojima je IRISL bio uključen u prijevoz zabranjene robe nisu odnosila na širenje nuklearnog oružja, nego vojnog materijala, i stoga ne opravdavaju donošenje mjera ograničavanja za navedeno širenje nuklearnog oružja. Taj nalaz potkrjepljuje činjenica da dotični incidenti nisu imali za posljedicu donošenje mjera ograničavanja prema IRISL-u ili drugim tužiteljima od strane Vijeća sigurnosti. Pored toga, u svakom slučaju, IRISL nije bio svjestan naravi prevezene robe.

45 Vijeće i intervenijenti osporavaju osnovanost argumenata tužiteljâ. Prema Vijeću, kao prvo, premda se tri incidenta koji se stavljaju na teret IRISL-u odnose na vojni materijal, oni ipak predstavljaju potporu širenju nuklearnog oružja, s obzirom posebno na to da krše rezolucije Vijeća sigurnosti o širenju nuklearnog oružja. Taj nalaz potvrdilo je stajalište Vijeća sigurnosti. Kao drugo, neovisno o kvalifikaciji gore navedenih triju incidenata, činjenica da je IRISL, kao značajno pomorsko društvo s međunarodnom prisutnošću i u vlasništvu iranske države, prevozilo zabranjeni vojni materijal podrazumijeva da je IRISL također nužno prevozio i materijal povezan sa širenjem nuklearnog oružja, s obzirom na to da razvoj takvih aktivnosti zahtijeva pružanje usluga pomorskog prijevoza. Kao treće, u svakom slučaju, tri incidenta u koja je IRISL bio uključen ozbiljno potvrđuju sumnju da IRISL prevozi materijal koji je povezan sa širenjem nuklearnog oružja. Prema tome, donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja protiv IRISL-a bilo je opravdano radi prevencije.

46 Treba ispitati osnovanost razloga koje je Vijeće iznijelo u prilog donošenju i zadržavanju mjera ograničavanja prema IRISL-u.

47 Kao prvo, članak 20. stavak 1. točka (b) Odluke 2010/413 predviđa zamrzavanje financijskih sredstava „osoba i subjekata […] koji […] pružaju potporu iranskim osjetljivim djelatnostima širenja nuklearnog oružja ili razvoju sustava ispaljivanja nuklearnog oružja, uključujući i putem sudjelovanja u nabavi zabranjenih predmeta, robe, opreme, materijala ili tehnologije.“ Također, članak 16. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 961/2010 i članak 23. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 267/2012 odnose se na subjekte za koje se navodi da „sudjeluju u aktivnostima Irana, koje su opasne s aspekta širenja nuklearnoga oružja ili razvoja lansirnih sustava nuklearnoga oružja, s njima su neposredno povezani ili ih podupiru, uključujući i sudjelovanjem pri nabavi zabranjene robe i tehnologije.“ Članak 7. stavak 2. točke (a) i (b) Uredbe br. 423/2007 odnose se na osobe i subjekte koji pružaju potporu širenju nuklearnog oružja, bez izričitog navođenja nabave zabranjene tehnologije i robe.

48 Izričaj koji je upotrijebio zakonodavac ukazuje na to da donošenje mjera ograničavanja u pogledu jedne osobe ili subjekta, zbog potpore koju su pružili širenju nuklearnog oružja, podrazumijeva da su oni doista i usvojili ponašanje koje odgovara tom kriteriju. Naprotiv, samo rizik da će dotična osoba ili subjekt u budućnosti pružiti potporu širenju nuklearnog oružja nije dovoljan (vidjeti u tom smislu presudu Općeg suda od 25. travnja 2012., Manufacturing Support & Procurement Kala Naft protiv Vijeća, T-509/10, točka 115.).

49 Stoga su članak 20. stavak 1. točka (b) Odluke 2010/413, članak 7. stavak 2. Uredbe br. 423/2007, članak 16. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 961/2010 i članak 23. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 267/2012 od Vijeća zahtijevali da zaključi da je IRISL doista pružio podršku širenju nuklearnog oružja.

50 U tom pogledu treba podsjetiti da je Vijeće sigurnosti svojim Rezolucijama 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) i 1929 (2009), djelujući na temelju Poglavlja VII. Povelje Ujedinjenih naroda, donijelo određeni broj mjera ograničavanja s ciljem prisile Islamske Republike Irana na poštovanje Rezolucije 1737 (2006), na temelju koje je Islamska Republika Iran trebala odmah prestati sa svim aktivnostima povezanim s obogaćivanjem i preradom kao i s projektima povezanim s teškom vodom te poduzeti određene mjere koje je propisalo Vijeće guvernera Međunarodne agencije za atomsku energiju (IAEA) i koje je Vijeće sigurnosti smatralo nužnim za potvrdu povjerenja u činjenicu da iranski nuklearni program ima isključivo miroljubive ciljeve. Osim zabrane Islamskoj Republici Iranu izvoza robe i tehnologija povezanih s njezinim nuklearnim aktivnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja ili razvoja sustava za ispaljivanje nuklearnog oružja [stavak 7. Rezolucije 1737 (2006)], te rezolucije također predviđaju da Islamska Republika Iran ne smije isporučiti, prodati ili prenijeti, izravno ili neizravno, sa svojeg područja ili preko svojih državljana ili putem brodova ili zrakoplova pod svojom zastavom, nikakvo oružje i s njime povezan materijal te da države trebaju zabraniti svojim državljanima stjecanje takvih predmeta od Islamske Republike Irana ili njihovo stjecanje putem brodova ili zrakoplova pod svojom zastavom, bez obzira na to potječu li ili ne ti predmeti s iranskog područja [stavak 5. Rezolucije 1747 (2007)].

51 Te mjere zabrane, iako se uklapaju u isti opći kontekst i imaju isti cilj, ipak se razlikuju u pogledu robe i tehnologija na koje se odnose. Stoga, činjenica da se zabrana predviđena u stavku 5. Rezolucije 1747 (2007) odnosi na neku robu ne znači nužno da se na tu robu odnosi i zabrana koja se odnosi na robu i tehnologiju povezane s nuklearnim aktivnostima Islamske Republike Irana koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja ili razvoja njezinih sustava za ispaljivanje nuklearnog oružja, a koja je predviđena u stavku 7. Rezolucije 1737 (2006).

52 U konkretnom slučaju, iz godišnjeg izvješća Odbora za sankcije Vijeća sigurnosti za 2009. godinu proizlazi da su se tri incidenta u koja je IRISL bio uključen odnosila na navodne povrede zabrane predviđene u stavku 5. Rezolucije 1747 (2007), koja se odnosi na izvoz oružja i povezanog materijala od strane Islamske Republike Irana. Suprotno tomu, drugi elementi spisa koje je Vijeće priopćilo tužiteljima, na njihov zahtjev, i koji su izneseni pred Opći sud ne sadrže elemente koji ukazuju na to da je roba u pitanju bila, u isto vrijeme, predmet zabrane koja se odnosi na materijal povezan sa širenjem nuklearnog oružja, predviđene u stavku 7. Rezolucije 1737 (2006).

53 Vijeće je, u tom pogledu, na raspravi istaknulo da su tri dotična incidenta bila povezana sa širenjem nuklearnog oružja jer je Islamska Republika Iran koristila izvoz oružja i s njime povezanog materijala za njegovo financiranje. Ipak, taj se navod ne nalazi ni u obrazloženju pobijanih akata niti u dokumentima i dokazima dostavljenim tužiteljima na njihov zahtjev. Posljedično, taj navod se ne može uzeti u razmatranje, u konkretnom slučaju, radi opravdanja uvrštenja IRISL-a na popis, s obzirom na pravni kriterij u odnosu na pružanje potpore širenju nuklearnog oružja. Uz to, i u svakom slučaju, treba dodati da Vijeće nije pred Općim sudom iznijelo nijedan konkretan dokaz koji bi potvrdio navod prema kojem je prijevoz zabranjenog vojnog materijala od strane IRISL-a služio financiranju širenja nuklearnog oružja.

54 Vijeće ipak ističe da je okolnost, prema kojoj tri incidenta u koja je IRISL bio uključen, predstavljaju potporu širenju nuklearnog oružja usprkos činjenici da nisu obuhvaćali materijal povezan sa širenjem nuklearnog oružja, potvrđena stajalištem Vijeća sigurnosti u odnosu na IRISL.

55 U tom smislu je doista točno da je Vijeće sigurnosti od država zatražilo inspekciju brodova IRISL-a, pod uvjetom postojanja opravdanih razloga koji bi navodili na zaključak da oni prevoze zabranjenu robu na temelju Rezolucija 1803 (2008) i 1929 (2009). Također je donijelo mjere ograničavanja u odnosu na tri subjekta u vlasništvu ili pod kontrolom IRISL-a.

56 Međutim, s jedne strane, mjere ograničavanja koje je uvelo Vijeće sigurnosti ne odnose se na sam IRISL, a spis Općeg suda ne sadrži elemente koji pokazuju točne razloge za njihovo donošenje.

57 S druge strane, poziv državama na inspekciju brodova IRISL-a u određenim okolnostima pokazuje da prema mišljenju Vijeća sigurnosti postoji opasnost da IRISL pruža potporu širenju nuklearnog oružja. Međutim, on ne dokazuje da je IRISL takvu potporu doista i pružio, suprotno zahtjevima članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413, članka 7. stavka 2. Uredbe br. 423/2007, članka 16. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 961/2010 i članka 23. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 267/2012.

58 U tim okolnostima treba zaključiti da nije dokazano da je IRISL, prevozeći u tri navrata vojni materijal i kršeći time zabranu predviđenu u stavku 5. Rezolucije 1747 (2009), pružio potporu širenju nuklearnog oružja. Prema tome, spomenuta tri incidenta ne opravdavaju donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja prema IRISL-u.

59 Kao drugo, treba podsjetiti da se donošenje i održavanje mjera ograničavanja ne može valjano temeljiti na presumpciji koja nije predviđena mjerodavnim propisom i koja nije u skladu s ciljem tog propisa (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 13. ožujka 2012., Tay Za protiv Vijeća, C-376/10 P, točka 69.).

60 Međutim, u konkretnom slučaju, tvrdnja Vijeća da je IRISL, ako je prevozio vojni materijal kršeći pritom zabranu predviđenu u stavku 5. Rezolucije 1747 (2007), također nužno prevozio i materijal povezan sa širenjem nuklearnog oružja, nije dokazana nijednom informacijom ili konkretnim dokazom. Stoga se ona temelji na presumpciji koja nije predviđena Odlukom 2010/413, Uredbom br. 423/2007, Uredbom br. 961/2010 i Uredbom br. 267/2012, što je očito iz točke 48. gore. Takva presumpcija ne odgovara, k tomu, strukturi navedenih akata, u tom smislu što ne pravi razliku između mjera koje zabranjuju izvoz oružja i s njime povezanog vojnog materijala i mjera koje zabranjuju prijevoz materijala povezanog sa širenjem nuklearnog oružja.

61 U tim okolnostima tvrdnja Vijeća prema kojoj je IRISL nužno prevozio materijal povezan sa širenjem nuklearnog oružja ne može se prihvatiti.

62 Kao treće, u pogledu toga što Vijeće ističe da tri incidenta u koja je IRISL bio umiješan čine ozbiljnu opasnost da prevozi materijal povezan sa širenjem nuklearnog oružja, treba podsjetiti, kao što proizlazi iz točke 48. gore, da postojanje takve sumnje nije dovoljno za opravdanje donošenja i zadržavanja mjera ograničavanja s obzirom na izričaj članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413, članka 7. stavka 2. točaka (a) i (b) Uredbe br. 423/2007, članka 16. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 961/2010 i članka 23. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 267/2012.

63 U tom kontekstu Vijeće ističe, uzimajući u obzir tajnost operacija širenja nuklearnog oružja, da bi zahtjev da ono identificira prijevoz koji se odnosi upravo na materijal povezan sa širenjem nuklearnog oružja, umjesto druge zabranjene robe, oduzeo mjerama ograničavanja sav njihov preventivni učinak.

64 U tom pogledu, ako Vijeće ocijeni da mu mjerodavni propisi ne omogućuju dovoljno učinkovitu intervenciju radi borbe protiv širenja nuklearnog oružja, ono ima pravo prilagoditi ih u svojoj ulozi zakonodavca, uz mogućnost nadzora zakonitosti od strane suda Unije, radi proširenja slučajeva u kojima se mjere ograničavanja mogu donijeti.

65 Nasuprot tome, želja da se osigura najveći mogući preventivni učinak mjera ograničavanja ne može imati za posljedicu tumačenje propisa na snazi protivno njihovom jasnom izričaju.

66 Posljedično, čak i ako je možda opravdano smatrati da činjenica, da je IRISL bio umiješan u tri incidenta oko prijevoza vojnog materijala kršeći time zabranu predviđenu u stavku 5. Rezolucije 1747 (2007), povećava sumnju da bi mogao također biti uključen i u incidente oko prijevoza materijala povezanog sa širenjem nuklearnog oružja, ta okolnost ipak ne opravdava, prema postojećim mjerodavnim propisima, donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja prema IRISL-u.

67 S obzirom na sve prethodno navedeno, treba zaključiti da elementi koje je iznijelo Vijeće ne opravdavaju donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja prema IRISL-u.

68 Prema tome, treba prihvatiti četvrti tužbeni razlog u odnosu na IRISL.

– O uključenosti Khazar Shipping Lines u širenje nuklearnog oružja

69 Prema obrazloženju pobijanih akata, Khazar Shipping Lines bio je uključen u širenje nuklearnog oružja jer je posredovao u operacijama prijevoza za subjekte na popisu Ujedinjenih naroda i Sjedinjenih Američkih Država, među kojima i „banka Melli“.

70 Khazar Shipping Lines tvrdi da nije bio uključen u širenje nuklearnog oružja i posebno ističe da nije prevozio teret povezan s tim širenjem niti je pružao usluge Bank Melli Iran. Dodaje da je opovrgnuo navode koji se na njega odnose u svojim očitovanjima podnesenim Vijeću.

71 Vijeće i intervenijenti osporavaju argumente Khazar Shipping Lines.

72 U tom pogledu dovoljno je istaknuti da, iako Khazar Shipping Lines osporava osnovanost navoda koji se na njega odnose, Vijeće nije iznijelo nikakve informacije ili dokaze koji bi ih potvrdili. U tim okolnostima, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 42. gore, navedeni navodi na opravdavaju donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja prema Khazar Shipping Lines. Posljedično, treba prihvatiti četvrti tužbeni razlog u mjeri u kojoj se odnosi na uključenost Khazar Shipping Lines u širenje nuklearnog oružja.

– O činjenici da su drugi tužitelji osim IRISL-a bili u vlasništvu ili pod kontrolom IRISL-a ili djelovali za njegov račun

73 Drugi tužitelji osim IRISL-a osporavaju da trebaju biti adresati mjera ograničavanja zbog toga što su u vlasništvu ili pod kontrolom IRISL-a ili djeluju za njegov račun. Posebno ističu da neki među njima nisu pomorska trgovačka društva, nisu u vlasništvu IRISL-a ili su samo u manjinskom vlasništvu.

74 Vijeće i intervenijenti osporavaju osnovanost argumenata tužiteljâ.

75 U tom pogledu, dok su financijska sredstva subjekta za kojeg je utvrđeno da pruža potporu širenju nuklearnog oružja zamrznuta, postoji nezanemariv rizik da će izvršiti pritisak na subjekte koje ima u vlasništvu ili pod kontrolom ili koji djeluju za njegov račun radi izbjegavanja učinka mjera ograničavanja protiv njega. U takvim okolnostima zamrzavanje financijskih sredstava subjekata u vlasništvu ili pod kontrolom subjekta za kojeg je utvrđeno da pruža potporu širenju nuklearnog oružja ili subjekata koji djeluju za njegov račun nužno je i prikladno radi osiguranja djelotvornosti mjera donesenih prema tom subjektu i kao jamstvo da se te mjere neće izbjeći (vidjeti, slično, presudu Općeg suda od 9. srpnja 2009., Melli Bank protiv Vijeća, T-246/08 i T-332/08, Zb., str. II-2629., točka 103.).

76 Međutim, kao što proizlazi iz točaka 44. do 68. gore, u konkretnom slučaju Vijeće nije dokazalo da je IRISL pružio potporu širenju nuklearnog oružja.

77 U tim okolnostima, čak i pod pretpostavkom da su drugi tužitelji osim IRISL-a doista bili u vlasništvu ili pod kontrolom IRISL-a ili djelovali za njegov račun, ta okolnost ne opravdava donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja protiv njih, jer za IRISL nije valjano utvrđeno da je pružio potporu širenju nuklearnog oružja.

78 Prema tome, treba prihvatiti četvrti tužbeni razlog u dijelu u kojem se odnosi na činjenicu da su drugi tužitelji osim IRISL-a bili u vlasništvu ili pod kontrolom IRISL-a ili djelovali za njegov račun.

79 S obzirom na sve prethodno navedeno, treba prihvatiti četvrti tužbeni razlog u odnosu na sve tužitelje i posljedično poništiti pobijane akte u dijelu u kojem se na njih odnose, bez potrebe razmatranja ostalih argumenata i tužbenih razloga tužiteljâ.

O vremenskim učincima poništenja pobijanih akata

80 Kao prvo, u pogledu vremenskih učinaka poništenja pobijanih akata, treba istaknuti da Provedbena uredba br. 668/2010, koja je izmijenila popis u Prilogu V. Uredbe br. 423/2007, više ne proizvodi pravne učinke nakon što je Uredba br. 961/2010 stavila izvan snage Uredbu br. 423/2007. Također, Uredba br. 961/2010 i sama je stavljena izvan snage Uredbom br. 267/2012. Posljedično, poništenje Provedbene uredbe br. 668/2010 i Uredbe br. 961/2010 odnosi se samo na učinke koje su ti akti proizveli od datuma njihova stupanja na snagu do datuma njihova stavljanja izvan snage.

81 Nadalje, u pogledu Uredbe br. 267/2012 treba podsjetiti da na temelju članka 60. stavka 2. Statuta Suda Europske unije, odstupajući od članka 280. UFEU-a, odluke Općeg suda kojima se uredba proglašava ništavom stupaju na snagu tek istekom roka iz članka 56. stavka 1. tog Statuta ili, ako je u tom roku podnesena žalba, od dana njezina odbijanja (vidjeti, zbog sličnosti, presudu Općeg suda od 16. rujna 2011., Kadio Morokro protiv Vijeća, T-316/11, još neobjavljena u Zborniku, točka 38.).

82 U tim okolnostima Vijeće ima na raspolaganju rok od dva mjeseca, uvećan za deset dana zbog udaljenosti, računajući od datuma obavijesti o ovoj presudi, za uklanjanje utvrđenih povreda donošenjem, u slučaju potrebe, novih mjera ograničavanja prema tužiteljima. U konkretnom slučaju, rizik ozbiljnog i nepovratnog ugrožavanja djelotvornosti mjera ograničavanja koje nalaže Uredba br. 267/2012 ne čini se dovoljno velikim, uzimajući u obzir značajni učinak tih mjera na prava i slobode tužiteljâ, za opravdanje zadržavanja učinaka navedene uredbe prema tužiteljima tijekom razdoblja koje prelazi ono predviđeno člankom 60. stavkom 2. Statuta Suda (vidjeti, slično, presudu Kadio Morokro protiv Vijeća, točka 81. gore, točka 38.).

83 Napokon, u pogledu vremenskih učinaka poništenja Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, treba podsjetiti da na temelju članka 264. stavka 2. UFEU-a Opći sud može, ako to smatra potrebnim, navesti koji se učinci akta koji je proglasio ništavim moraju smatrati konačnima. U konkretnom slučaju, postojanje razlike između datuma učinka poništenja Uredbe br. 267/2012 i onog Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, moglo bi ozbiljno ugroziti pravnu sigurnost jer ta dva akta tužiteljima nalažu identične mjere. Učinci Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, trebaju se stoga zadržati, u odnosu na tužitelje, do početka učinka poništenja Uredbe br. 267/2012 (vidjeti, zbog sličnosti, presudu Kadio Morokro protiv Vijeća, točka 81. gore, točka 39.).

Troškovi

84 U skladu s člankom 87. stavkom 2. Poslovnika, svakoj stranci koja izgubi spor nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev. Budući da je Vijeće izgubilo spor, treba mu naložiti snošenje troškova, u skladu sa zahtjevima tužiteljâ.

85 U skladu s člankom 87. stavkom 4. prvim podstavkom, države članice i institucije koje su intervenirale u spor snose vlastite troškove. Stoga Komisija i Francuska Republika trebaju snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništavaju se, u mjeri u kojoj se odnose na Islamic Republic of Iran Shipping Lines i ostalih 17 tužitelja čiji se nazivi nalaze u prilogu:**

   — **Prilog II. Odluci Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP;**

   — **Prilog Provedbenoj uredbi Vijeća (EU) br. 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 423/2007 o mjerama ograničavanja protiv Irana;**

   — **Prilog Odluci Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413;**

   — **Prilog VIII. Uredbi Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 423/2007;**

   — **Prilog IX. Uredbi Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EU) br. 961/2010.**

2. **Učinci Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2010/644, zadržavaju se u odnosu na Islamic Republic of Iran Shipping Lines i ostalih 17 tužitelja čiji se nazivi nalaze u prilogu do početka učinka poništenja Uredbe br. 267/2012.**

3. **Nalaže se Vijeću Europske unije snošenje, osim vlastitih troškova, i troškova nastalih za Islamic Republic of Iran Shipping Lines i za ostalih 17 tužitelja čiji se nazivi nalaze u prilogu.**

4. **Nalaže se Komisiji i Francuskoj Republici snošenje vlastitih troškova.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 16. rujna 2013.

Potpisi

Prilog

Bushehr Shipping Co. Ltd, sa sjedištem u Valletti (Malta),

Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), sa sjedištem u Teheranu (Iran),

Irano – Misr Shipping Co., sa sjedištem u Teheranu,

Irinvestship Ltd, sa sjedištem u Londonu (Ujedinjena Kraljevina),

IRISL (Malta) Ltd, sa sjedištem u Sliemi (Malta),

IRISL Club, sa sjedištem u Teheranu,

IRISL Europe GmbH, sa sjedištem u Hamburgu (Njemačka),

IRISL Marine Services and Engineering Co., sa sjedištem u Kešmu (Iran),

ISI Maritime Ltd, sa sjedištem u Valletti,

Khazar Shipping Lines, sa sjedištem u Anzaliju (Iran),

Leadmarine, sa sjedištem u Singapuru (Singapur),

Marble Shipping Ltd, sa sjedištem u Sliemi,

Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID), sa sjedištem u Teheranu,

Shipping Computer Services Co., sa sjedištem u Teheranu,

Soroush Saramin Asatir Ship Management, sa sjedištem u Teheranu,

South Way Shipping Agency Co. Ltd, sa sjedištem u Teheranu,

Valfajr 8th Shipping Line Co., sa sjedištem u Teheranu.

Sadržaj

Činjenična osnova spora2 1

Postupak i tužbeni zahtjevi stranaka4 1

O pravu5 1

O meritumu5 1

O drugom tužbenom razlogu, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja, u dijelu u kojem se odnosi na obrazloženje u pogledu IRISL-a5 1

O četvrtom pravnom navodu, koji se temelji na pogrešnoj ocjeni u odnosu na donošenje mjera ograničavanja prema tužiteljima8 1

– O uključenosti IRISL-a u širenje nuklearnog oružja9 1

– O uključenosti Khazar Shipping Lines u širenje nuklearnog oružja13 1

– O činjenici da su drugi tužitelji osim IRISL-a bili u vlasništvu ili pod kontrolom IRISL-a ili djelovali za njegov račun13 1

O vremenskim učincima poništenja pobijanih akata14 1

Troškovi15 1